

Zachariáš Drobňák, 13 rokov, Giraltoyce

Pyžamo

Bývam v malom meste. Dá sa povedať, že tu každý každého pozná. Na malom námestí sa premeliel kopec ľudí. Moje vyučovanie sa skončilo. Cestou domov som si na lavičke všimol smutnú pani. V hluku ulice hľadela na tiché kroky ľudí. Nevšimla si ani vianočnú výzdobu mesta.

Nemohol som od nej odtrhnúť oči. V jase osvetlenia a vločiek zimy vyzerala ako víla. Mala v sebe láskavú dobrotu a neviem prečo, ale bol som si istý, že vo vrecku ukrýva určite cukrík.

Keď som prechádzal okolo nej, spoznal som ju, bola to babkina známa. Pamätám si ju ako usmiateu a veselú. Začal som spomínať a v podstate bola stále sama. Nedele, sviatky, piatky, Vianoce i narodeniny, stále sama.

„Dobrý deň teta, ako sa máte?“

„Dobre, zlatý môj,“ odpovedala smutným hlasom.

„Stalo sa niečo?“

„Nie, nič sa nestalo, len tu tak sedím, nemám sa kam ponáhľať. Čakám, možno si niekto prisadne...aj keď majú vianočný zhon “

„Ja si prisadnem,“ povedal som.

Všetci spolužiaci čo išli okolo sa mi smiali, ale mne to bolo jedno. Venoval som jej chvíľku svojho času a pre ňu to bola malá večnosť. Nemá rodinu ani deti a nikdy nemala ani manžela. Má ale nákazlivý smiech a dobré srdce. Blížili sa Vianoce.

Náhodný lístok s predsavzatím mi núkal možnosť dobrého skutku. Vedel som, komu chcem pomôcť. Ale ako.... Ešte som malý, peniaze nezarábam. V tom som na zemi uvidel pohodený cent.

Koľko takých centov stojí urobiť niekomu radosť....Doma som ho vložil do sklenenej nádoby. Dni pribúdali a aj mincí bolo o niečo viac. Dnes mi to napadlo, chcel som jej kúpiť pyžamo. Pre niekoho obyčajná, ba až smiešna vec. Ale uvažovali ste niekedy nad tým, prečo sú pyžamá také mäkučké, voňavé a pestré?

Je to prvá vec s ktorou vítame večer sny. Každý z nás v nich žije, dúfa aj sa bojí. Spolu s mamkou sme vybrali krásne jedno farebné, veril som, že sa jej bude páčiť. Aj keď obavy tu stále boli. Večer pred štedrým dňom sme sa celá rodinka vybrali na návštevu a ja som v ruke zvieral malú tašku s mojím darčekom. Zazvonili sme a dvere sa otvorili, teta sa usmievala vyzerala veľmi šťastná, že sme prišli. Ponúkla nám krásne voňavý čaj a koláčik. Ruky sa mi pod stolom potili a nevedel som nájsť slová. Naši na mňa sprisahane žmurkli, pri odchode zabavili tetu a ja som mal čas vložiť jej darček pod malý stromček, ktorý mala v skromne zariadenej izbičke. O darčeku sme jej nič nepovedali a s poďakovaním sme odišli. V mysli som si predstavoval, ako sa asi bude tváriť, keď si nájde môj darček pod stromčekom. Nevedel som, či sa jej bude páčiť, avšak vedel som, že som urobil dobrú vec, lebo som sa cítil tak, akoby som dostal ten najkrajší darček ja sám.

Dúfam ,že moje pyžamo jej prinesie do sna RODINU, aby už nebola sama. Vo svete je toľko samoty aj napriek tomu, že nás je toľko miliárd.... V čase Vianoc narobí žiaru jedna hviezda, lebo v sebe nesie iskru všetkých srdiečok. Budme iskrou pre tých čo nemajú s kým tráviť vianočné sny.... Niekedy premýšľam nad tým prečo hľadáme v určitom veku niečo stále nové, keď to nám ľuďom milé máme medzi sebou. Len tak bežne na ulici ,v škole, v obchode. A to nás privedie k tomu starému.